

schen verloofde zou zij nu een remonstrantschen krijgen. Het zag er weer slecht voor haar uit, zoo dit liefdesgeheim uitlekte en haar mond bleef dus gesloten. Moeder Meynsge en haar dochter Martina Maria, Willems lievelingszuster, waren in het geheim en ook tante Baertje, die er zich hartelijk in verheugde en haar nichtje, zoo noodig, hulp toezegde. Strijd was te wachten, doch dat de jongelui elkander trouw zouden blijven tot den dood, scheen even zeker. Hoe lang echter zou het nog kunnen duren, eer die trouw met een huwelijk bezegeld werd? De gedachte te moeten wachten tot Agatha's meerderjarigheid was weinig bemoedigend en het jonge paar besloot dus liever het lot te dwingen. Den stoutmoedigen behoort de halve wereld en de jeugd neemt spoedig een besluit.

Zoo brak de Rotterdamsche kermis aan, de tijd, waarin vooral jong Rotterdam met volle teugen van het leven genoot. Ook Agatha werd door tante Baertje afgehaald om eens langs de kramen te gaan wandelen. Juffrouw La Crooy had geen bezwaar om haar huisgenootte hiertoe verlof te geven, mits juffrouw Van der Vaert zorgde, dat haar nichtje bijtijds, d.w.z. voor zonsondergang, thuiskwam. Dit werd gereedelijk beloofd, doch wie 's avonds thuiskwam, onze Agatha niet. Ook den volgenden morgen en de volgende dagen werd niets van de wandelaarster vernomen. Het was een moeielijk geval. Bij tante heette zij niet te zijn; deze beweerde zelfs van niets te weten en haar nichtje in het gedrang verloren te hebben. De schoolhouderes wilde liever geen groote ruchtbaarheid aan de zaak geven; doch hoe langer de afwezigheid duurde, hoe neteliger het werd om de voogden er mee in kennis te stellen. Zij zou moeten bekennen meermalen een oog te hebben dichtgedaan, als het volgens contract haar plicht geweest was te waken.

Eindelijk, 5 September, nadat zes dagen verlopen waren